

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **D. D. P.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, se sídlem Nekázanka 888/20, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2025, č. j. CPR-8848-7/ČJ-2025-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2025, č. j. 33 A 23/2025-34,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 21. 1. 2025, č. j. KRPB-188465-22/ČJ-2024-060026-SV (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4. a 9. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovila dobu dvou let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Současně správní orgán prvního stupně žalobci stanovil dobu 30 dnů k vycestování jdoucí od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění a uložil žalobci, aby se v souladu s § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pravidelně každou středu v 17:00 hodin osobně hlásil v jeho sídle, a to ode dne doručení rozhodnutí o správním vyhoštění až do svého vycestování z území České republiky.

[2] Žalovaná shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnila výrok rozhodnutí o správním vyhoštění tak, že dobu správního vyhoštění zkrátila ze dvou let na šest měsíců a současně zrušila povinnost žalobce se ve smyslu § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců osobně hlásit v sídle správního orgánu prvního stupně. Ve zbytku potvrdila rozhodnutí o správním vyhoštění.

[3] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se nyní proti napadenému rozsudku brání kasační stížností, jejíž součástí učinil i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Tento návrh stěžovatel odůvodňuje tím, že na území České republiky má celou svou rodinu (rodiče a tři sestry), že se zde narodil a měl zde povolení k trvalému pobytu, které mu bylo zrušeno v důsledku jeho pobytu ve Vietnamu u jeho babičky, jehož účelem bylo naučit se vietnamsky. Jeho babička nicméně zemřela a nikoho jiného ve Vietnamu nemá, takže se ani nemá kam vrátit. Naopak na území České republiky studuje střední školu a je plně odkázán na pomoc svých rodičů, přičemž finanční situace jeho rodiny neumožňuje zajistit mu ve Vietnamu bydlení. Nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a s tím spojený nucený návrat stěžovatele do země původu by tudíž měl pro celou jeho rodinu fatální následky, když právě na území České republiky stěžovatel má rodinu a přátele. Jeho sestry jsou na něm navíc závislé a Českou republiku považuje za svou rodnou zemi.

[6] V této souvislosti se stěžovatel dovolává mimo jiné závěrů vyplývajících z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012-37 (okamžitý výkon rozhodnutí o správním vyhoštění by představoval pro stěžovatelku zásah do soukromého a rodinného života a poměrně těžkou újmu mající dopad do jejího práva na spravedlivý proces) a ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100 (pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces může být nezbytné, aby mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti, neboť součástí tohoto práva je i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.)

[7] Žalovaná k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvádí, že s ním nesouhlasí, neboť pro takový postup nejsou splněny zákonné podmínky. Především zdůrazňuje, že stěžovatel se na území České republiky dlouhodobě zdržuje bez platného pobytového oprávnění, a že navíc opakovaně nerespektoval povinnost opustit území členských států Evropské unie. Od roku 2019, kdy mu byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, měl přitom dostatek času připravit se na své vycestování. Současně se nejedná o překvapivé rozhodnutí, které by stěžovateli mohlo způsobit nenahraditelnou újmu, neboť správní řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, inicioval sám stěžovatel. Žalovaná má dále za to, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo v rozporu s veřejným zájmem, protože v jeho důsledku by stěžovateli bylo umožněno setrvat na území České republiky i přes pravomocné rozhodnutí o povinnosti opustit území. Ve veřejném zájmu je však nepochybně požadavek na to, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci dodržující právní předpisy. Ačkoliv odloučení od rodiny je z lidského hlediska nepříznivé, nepředstavuje takový zásah, který by sám o sobě odůvodňoval přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bez dalších konkrétních okolností. Stěžovatel je dospělý a zcela samostatný jedinec, jehož rodinné vazby nejsou natolik intenzivní, aby převážily nad veřejným zájmem nad vykonatelností napadeného rozhodnutí. Podle žalované je nezbytné, aby správní vyhoštění bylo realizováno co nejdříve, neboť další legalizace neoprávněného pobytu na území České republiky prostřednictvím opravných prostředků cizincům často umožňuje dovolat se nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do jejich soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, vzal v úvahu také vyjádření žalovaného a dospěl k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou splněny.

[9] Zdůrazňuje přitom, že je třeba mít na paměti mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným oprávněným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil právě v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, vyslovil, že k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je nutné naplnit tři materiální předpoklady, které musí být splněny kumulativně: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Jedná-li se o první dva z uvedených předpokladů, povinnost tvrdit a osvědčit vznik újmy má stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti věci. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozsudku či jiným právním následkem plynoucím z rozsudku, popř. z rozhodnutí aprobevovaného rozsudkem krajského soudu. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu; zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“. To má svou logiku, protože v řízeních, v nichž není vyhověno žádosti účastníka, případně je mu zrušeno či omezeno nějaké oprávnění nebo uloženo opatření či správní trest, na účastníka pochopitelně budou doléhat právní následky negativního rozhodnutí – ať by byly sebmírnější – tíživěji než na veškeré další osoby, kterých se rozhodnutí vůbec netýká.

[12] Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodňuje především existencí jeho soukromého a rodinného života na území České republiky. Omezuje se však pouze na obecná tvrzení o tom, že jeho vycestování by pro rodinu mělo fatální dopad a že jsou na něm závislé jeho tři sestry. Přestože Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že se stěžovatel v České republice narodil a strávil zde velkou část svého života a studoval střední školu, ve svém návrhu blíže nespecifikoval, v čem přesně by jím tvrzená újma měla spočívat. Ačkoliv stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že se nemá kam vrátit a že mu rodiče nemohou z finančních důvodů ve Vietnamu zajistit bydlení, v rozporu s právě uvedeným ze správního spisu vyplývá, že při zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění do protokolu ze dne 22. 7. 2022 uvedl, že tam vlastní nemovitost a uvedl též, že si pamatuje svůj mateřský jazyk a jiný jazyk nezná. Stěžovatel je zdravý a již dospělý (21 let), z ničeho pak neplyne, že by byl rozdíl v tom, zda by jej rodina finančně podporovala na území České republiky, či ve Vietnamu v případě jeho vycestování.

[13] Jakkoliv se stěžovatel dovolává starší judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se realizace práva na spravedlivý proces, nutno připomenout, že tato judikatura byla korigována a překonána usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38. Podle něj „zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Všechny tyto individuální okolnosti by však měly jasně a konkrétně plynout ze stěžovatelem osvědčených tvrzení. Soud zde vždy poměřuje újmu, která brozí stěžovateli, a újmu, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, stejně jako možný rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.“

[14] Nejvyšší správní soud však s ohledem na výše uvedené shledal, že stěžovatelem pouze obecně tvrzené skutečnosti týkající se jeho rodinného a soukromého života nepředstavují individuální okolnosti ve smyslu citovaného usnesení rozšířeného senátu. Stěžovatelova obecná tvrzení o tom, že jsou na něm závislé tři jeho sestry (aniž je známo jak) a že jej rodiče (z blíže neuvedených důvodů) nebudou moci finančně podporovat v zemi původu, nesvědčí pro závěr o tom, že by povinnost vycestovat z území byla provázena s konkrétní, reálně hrozící a závažnou újmu. Přestože opuštění území v sobě přirozeně zahrnuje odloučení rodiny, v případě stěžovatele nejsou dány takové rodinné poměry, které by ospravedlňovaly další potřebu jeho setrvání na území České republiky. Nelze nadto přehlédnout, že v dané věci není sporné to, že žalobce v České republice pobýval v době od 14. 12. 2023 do 13. 9. 2024 bez jakéhokoliv platného oprávnění k pobytu a v minulosti opakovaně nerespektoval povinnost opustit území členských států Evropské unie, která mu byla pravomocně v letech 2019 a 2023 uložena.

[15] Ani Nejvyšší správní soud nezjistil existenci takových okolností, které by svědčily o tom, že situace stěžovatele patří právě mezi ty ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen. Z argumentace stěžovatele nelze seznat, v čem konkrétně mu nepřiznáním odkladného účinku má vzniknout zásadní újma, a to taková, která je nepoměrně větší, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku.

[16] S ohledem na uvedené (při nesplnění již druhého z výše vytčených předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) se Nejvyšší správní soud více nezabýval splněním podmínky třetí (rozpor s důležitým veřejným zájmem), neboť jak již výše uvedeno, všechny vytčené předpoklady musí být splněny kumulativně. Z uvedeného důvodu odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal. Tím však žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu

pokračování

4 Azs 224/2025-22